

VÖRÖS LOBOGÓ

Az R. M. P. Arad-városi és rajoni bizottsága, a városi és rajoni neptanács lapja

Évfolyam, XII. 3548. szám 1956. július 20. péntek 4 oldal, 20 hani

KÖZLEMÉNY

A Román Munkáspárt Központi Vezetősége 1956. július 16-án és 17-én plenáris ülést tartott.

A plenáris ülés meghallgatta Mogorósy Sándor elvtárs jelentését a II. pártkongresszus által a mezőgazdasági szocialista átalakításra vonatkozólag kijelölt feladatok teljesítését szolgáló intézkedésekről.

A plenáris ülés a jelenlévők megvitatása után egyhangúlag megelégedő határozatokat hozott.

Gh. Gheorghiu-Dej elvtárs beszámolt a plenáris ülésen azokról a megbeszélésekről, amelyek a Jugo-

sláv SzNK kormányküldöttsége — élén Joszip Broz Tito elvtárs — és az RNK kormányküldöttsége között lefolytak.

A plenáris ülés egyöntetűen megelégedését fejezte ki az elért eredményekkel kapcsolatban, amelyek a Jugoszláv SzNK és az RNK kormányainak közös nyilatkozatában, valamint a Román Munkáspárt és a Jugoszláv Kommunista Szövetsége közötti kapcsolatokra vonatkozó közleményben jutottak kifejezésre.

RAJONUNK FALVAIBAN

A kenyércsata sikeréért

A KISSZENTMIKLÓSI Vörös Csillag kollektív gazdaság tagjai serényen dolgoznak, hogy idejében és szembeszemlélve nékiük takarítsák be a kalászosokat. Miután elvégezték a 25 hektár őszi árpa aratását, késedelem nélkül hozzákezdhettek a 270 hektár búzához.

A kollektivisták szorgalma és a gép- és traktorállomány dolgozóinak lelkes munkája azt eredményezte, hogy július 17-én délután már az utolsó búzarendeket vágják. Még aznap hozzákezdtek a tavaszi árpa learatásához is. Ahogy az idő engedi, az aratással párhuzamosan végzik a tarlóhántást. Július 17-ig mintegy 50 hektáron végeztek el a tarlóhántást. Ugyanakkor két cseplőgép is munkára készen áll a szérőkön, amelyekből az egyik villamosított.

A termésbegyűjtési munkálatokkal egyidőben bőven akad tennivaló a kertészetben is. A folytonos esőzés következtében egyik napról a másikra gyomosodik a föld. Eppen ezért sürgetően kapálni kell. Míg egy többtagú csoport a kapálást végzi, mások a paradicsomot szedik. Azonban jó volna, ha a kertészeti brigád tagjai gyakrabban látogatnák a kollektív gazdaságot.

Eddig átadták a Fructexpornak 1500 kiló káposztát, 150 kiló paprikát. Az utóbbi napokban pedig újabb és újabb paradicsom szállítmányt juttatnak a Fructexpornak. Július közepéig mintegy 360 kiló export, 200 kiló elsőosztályú és 250 kiló másodosztályú paradicsomot adtak át.

VINGA KÖZSEG határa régen nem volt olyan népes, mint mostanában. Amerre nézünk aratókat látunk. A vingaiak mindig elsőként végezték el a mezőgazdasági teendőket, s ezáltal sokkal hamarabb megkezdhetik a szőlő- és szőlőművelést. Rajoni viszonylatban is az élenjáró községek közé tartozik.

Az őszi árpa és rozs aratását már régebben befejezték s így idejében kezdhetik az aranykalászu buza aratásához. A búzával bevetett terület mintegy 73 százalékon végezték el az aratást. Elsők között Petrosan Dimitrie, Bogdanov Ioan, Budai Bertalan, Denov Ioan és mások végezték el az aratást.

Fejlődik, gyarapodik mezőgazdaságunk szocialista szektora

A vladimirescui kollektivisták sokoldalúan fejlesztik gazdaságukat. A gabona és az ipari növények termesztése mellett állattenyésztéssel is foglalkoznak. Az utóbbi időben baromityenyésztést telepet létesítettek. A baromityi gondozásával Vanciu Barbara párttagjelöltet bízták meg, aki felelősséggel tesz eleget feladatának.

Képünk a gazdaság baromityenyésztőtelepét és Vanciu Barbarát ábrázolja.

A horeai kollektív gazdaság évről-évre gazdag termést takarít be. Ennek következtében a kollektivisták nagy jövedelemben részesülnek. Ez tette lehetővé azt, hogy Gombos József, Vlad Gligor, Banu Teodor, Faur Gheorghe, Ardelean Ioan, Zdrentan Gheorghe, Bogdan Amrosie és Blidar Gheorghe új házat építhessenek.

A képen a kollektivisták épülő házait láthatjuk.

SÉTÁHAJÓN

— Úti jegyzet —

I.

Hogy ezek az aradiak mennyire élmesek?... Ime, Herkulesjárdon is Ursu Gheorghe néhány óra alatt megszervezte a dunai hajókirándulást. Elment a járdótelep igazgatóságához, „kisirila” a társaságkocsit, szaladgált ide-oda, miközben elrejtette reumáját, embereket térgyalat, megfőzte a sajjort — és sikerült.

Már a hajnali órákban nagy számban gyülekeztek a kirándulni vágyók a rózsakert előtt. Gyönyörű, napsugaras reggel volt, a férfiak inguiban, a nők könnyű nyári ruhában kis csoportokba verődve látogattak, hogy vajon miért késik a megígért busz.

Félórás késéssel érkezett a járdótelep Mao Ce-tung társaságkocsija. A kormány mellett Pavel Gheorghe ügyeskedett, leszállt, megvizsgálta a kerekeket, rendet teremtett a gépkocsi belsejében. Motorberregés, majd rövid túlköles után száguldnak az aszfaltot — ma uton Orsova felé. Versenyt futunk.

Cserna csillogó vízzel, az ablak előtt beszüntve, magasbányul sziklák suhannak. Lassan feloldódnak a nyelvek, élénk társalgás kezdődik.

A gépkocsi vezetője a környék nevezetességéről beszél: — Most Toplel község közeledik. A törökök annakidején utat akartak itt építeni, de nem fejezték be.

Balkezevel elengedi a kormánykereket és a Cserna mellett látható befejezetlen felét ut maradványai felé mutat. Minden átmenet nélkül a gépkocsi motorját dicséri: — Ugy huz ez, kérem, mint a repülőgépmotor. Különböztet ismerik-e a legújabb sajjortocseket?

Mondogattuk, hogy néhány sajjortocseket ismerünk ugyan, de nem tudjuk, hogy azok közül melyik a legújabb.

— A Topolinoról... — Topolinoról? Ezt nem ismerjük. Halljuk! — biztattuk. — Ugyes mozdulattal kerüli ki az uttesten megjelenő gödört, majd arcan cinkos mozdollyal beszélni kezd.

— A műuton közepes sebességgel jut egy nyolchengeres Tatra. A sajjor erőitlen túlkölest hall, majd észreveszi, hogy egy Topolino meg akarja előzni. Amikor a kisautó elhalad a Tatra mellett, vezetője átköszli, hogy: „Ismeri-e a Topolinót?” — s szélsőben elszáguld. Hm, — gondolja a Tatra vezetője — egy ilyen kis vacak akar versenyezni velem? Megnyomja a gázpedált, pillanatok múlva utólról és amikor a Topolinótól egyvonaltal kerül, becsmeríti archijejezzel tekint a kisautó sajjorjére. Rövid idő múlva ismét utólról a Topolino vezetője az előbbinél erősebb hangon ordítja, hogy: „Ismeri-e a Topolinót?” — s újból elszáguld.

Amikor egyenletes szágulddással a Tatra vezetője egy vesztélyes utkanyarulathoz jut, látja, hogy a Topolino „égnekmeredő kerekkel roncokban” fekszik az áróban s a sajjor ott ül mellette és a térdén éktelenkedő horzsolást ápolgatja. A Tatra megáll, a vezetője szemrehányóan fordul szaktársához: — Maga megőrült? Velem akart versenyezni ezzel a gyujakatalyával? — Lámlám...

— Nem versenyezni akartam én, kérem — válaszol a pörüljárt sajjor —, hanem meg akartam kérdezni, hogy ismeri-e a Topolinót, mert nem tudtam, hol van a fékje. Husz perc alatt tetű meg a 25 kilométeres utat. A gépkocsi befordult egy széles utcába s hirtelen váratlanul előlünk a Duna. Féltelmes a magas vízálású, szélesen hőmpolygó folyam.

Nyikorog a fém, valamennyien leugrunk a gépkocsiról.

Ott szorongunk a délelőtti órákban a Dunapart mentén, a NAVROM román tengeri és dunai hajózási vállalat orsovai hivatalának pénztárálaknál számos, az ország különböző részeiből jött látogatóval együtt — a hajójegyekre várunk. Egy másuttan érkeznek az újjakkal és idősebbekkel szuftolt teher- és társasgépkecsik. A nagykarólyi magyar középiskola 35 diákja, járdási tanügyi dolgozók, zombolyarajoni pionirok és mások.

Közben a Duna is megélt. Egy másuttan érkeznek az idegen országokbeli hajók. Elhalad a magyar „Kaloosa” nevű vontató gőzhajó s lejjebb kiköt. A cseh „Liptov” két uszultóvontat.

Aránylag „rövid” idő alatt (egy kerek óra) a hajójegyek birtokában vagyunk. A sétahajó csak egy óra múlva indul.

A Dunaparttal szemben kis halász-vendéglő csalogatja a kirándulókat s az irányból terjedő sült hal szagának kevesen tudnak ellenállni. Meggyőződések, hogy a sült hal valóban kitűnő, azonban nem illethetjük ezzel a jelzővel a hozzátartozó vörösbort.

Mellettünk konstancai kirándulók üldögélnak, paradicsomot, zöldséget, gyümölcsöt, szőlőt, kávékat és egyéb jóvalakozást, hogy az embernek szinte kedve támad visszamondani a megrendelt halat.

Lassan fog asztalunkról a vörösbort, de ez csakis gyenge minőségének tulajdonítható, mert jószándékunkban nem volt hiába. Közben az elővetkező hajókirándulásra gondolva, egy kis matematikai gyakorlatot végeztünk: a hajó körülbelül három óra alatt jut Orsovától a Kazán-szorosig és egy óra alatt vissza. Ez összesen annyi idő, amennyi a hajó körülbelül három óra alatt jut Orsovától a Kazán-szorosig és egy óra alatt vissza.

A társadalmi haladásért, a békéért és Franciaország nemzeti nagyságáért (előadó — Maurice Thorez);

Mao Ce-tung távirata dr. Petru Grozához PEKING. (Agerpres). Az Új Kina jelenti: Mao Ce-tung, a Kínai Népköztársaság elnöke július 18-án az alábbi táviratot intézte dr. Petru Grozához, a Román Népköztársaság Nagy Nemzetgyűlése Elnöksége elnökéhez: „A kínai népet s engem személyesen mélységes aggodalommal tölt el betegségek híre. Biztosítjuk Önt legőszintébb érzelmeinkről és tiszt szívvel melőbbi felgyógyulást kívánunk Önnek”.

Nyilatkozat a Szovjetunió kormányküldöttsége és a Német Demokratikus Köztársaság kormányküldöttsége között lefolyt tárgyalások eredményéről

A TASZSZ a következőkben számol be a Szovjetunió kormányküldöttsége és a Német Demokratikus Köztársaság kormányküldöttsége között Moszkvában lefolyt tárgyalások eredményéről:

A diplomáciai úton és a szakértők által előkészített tárgyalásokon megvitatott a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége és a Német Demokratikus Köztársaság közötti baráti kapcsolatok és testvéri együttműködés továbbfejlesztésének kérdéseit. A tárgyalások a teljes, kölcsönös megértés és szíveskedés légkörében folytak le és valamennyi megvitatott kérdésben megegyezésre jutott. A tárgyalások felől egybehangzóan kimondták, hogy a két állam baráti, sokoldalú kapcsolatai a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége és a Német Demokratikus Köztársaság közötti viszony ügyében 1955 szeptember 20-án megkötött szerződés alapján sikeresen bontakoznak ki. A két ország kulturális és tudományos együttműködéséről szóló, 1956. áprilisban megkötött egyezmény lehetővé teszi, hogy az eddigig nagyobb mértékben használják fel egymás kulturális, tudományos és technikai vívmányait. A feleknek az a véleménye, hogy kívánatos minden eszközzel előmozdítani a Szovjetunió és a Német DK tudományos intézetei, tudósai és technikusai közötti kapcsolatokat még nagyobb mértékű kiszélesítésével, az állandó tudományos és műszaki tájékoztatáscserét, a diákcserét és más olyan intézkedések megvalósítását, amelyek elősegítik a két állam gyümölcsöző, tudományos fejlődését és műszaki haladását.

A két kormány megegyezett abban, hogy a Német Demokratikus Köztársaságban egy 100.000 kilowattos atomerőművet építenek. Ennek a megegyezésnek az értelmében a Szovjetunió segítséget nyújt az atomerőmű tervezésében és szállításában a Német Demokratikus Köztársaságban a szükséges felszereléseket és anyagokat. Az erre vonatkozó megegyezést a két állam kormányfői közötti közös kiadvás.

A két fél megerősítette azt az egyezményt is, amelynek értelmében 1956 folyamán az érvényben lévő kereskedelmi egyezményen túlmenően kölcsönösen növelik az egymásnak szállított áruk mennyiségét; beleértve azt is, hogy a Szovjetunió szabad valutát bocsát a Német Demokratikus Köztársaság rendelkezésére, hogy a világpiacon beszerezhesse az NDK számára szükséges árukat; megerősítették továbbá azt a megállapodást is, amely szerint a Német Demokratikus Köztársaság előnyös feltételek mellett hosszulejratu hitelt kap.

Megvizsgálták a két ország közötti kölcsönös előnyökön alapuló gazdasági együttműködés más fontos kérdéseit is. A felek megegyeztek abban, hogy intézkedéseket tesznek a Német Demokratikus Köztársaság ipari termelőkapacitásának minél teljesebb és észszerűbb felhasználása érdekében, továbbá az egymásnak szállítandó korszerű technikai színvonalnak megfelelő gépek és felszerelések, valamint más termékek és anyagok mennyiségének növelése érdekében.

A létrejött megegyezés alapján elfogadott gazdasági intézkedések valószínűleg céljából a Német Demokratikus Köztársaság 1957 és 1960 között pótlólag jelentős anyagi eszközöket kap népgazdaságának fejlesztésére.

A Német Demokratikus Köztársaság kormányküldöttsége a tárgyalások során kijelentette, hogy a Német DK népgazdasági fejlődésében elért eredmények, a Szovjetuniótól és a népi demokratikus országoktól kapott testvéri támogatás lehetőségeit nyújt a Német DK dolgozóinak arra, hogy újabb jelentős lépést tegyenek a szocializmus építésének, az ország gazdasági fellendítésének és a nép jólétének további növelése útján.

A felek megegyeztek az állapított meg, hogy a Szovjetunió és a Német Demokratikus Köztársaság tudományos és kulturális kapcsolatai sikeresen bontakoznak ki. A két ország kulturális és tudományos együttműködéséről szóló, 1956. áprilisban megkötött egyezmény lehetővé teszi, hogy az eddigig nagyobb mértékben használják fel egymás kulturális, tudományos és technikai vívmányait. A feleknek az a véleménye, hogy kívánatos minden eszközzel előmozdítani a Szovjetunió és a Német DK tudományos intézetei, tudósai és technikusai közötti kapcsolatokat még nagyobb mértékű kiszélesítésével, az állandó tudományos és műszaki tájékoztatáscserét, a diákcserét és más olyan intézkedések megvalósítását, amelyek elősegítik a két állam gyümölcsöző, tudományos fejlődését és műszaki haladását.

A két kormány megegyezett abban, hogy a Német Demokratikus Köztársaságban egy 100.000 kilowattos atomerőművet építenek. Ennek a megegyezésnek az értelmében a Szovjetunió segítséget nyújt az atomerőmű tervezésében és szállításában a Német Demokratikus Köztársaságban a szükséges felszereléseket és anyagokat. Az erre vonatkozó megegyezést a két állam kormányfői közötti közös kiadvás.

A két fél megerősítette azt az egyezményt is, amelynek értelmében 1956 folyamán az érvényben lévő kereskedelmi egyezményen túlmenően kölcsönösen növelik az egymásnak szállított áruk mennyiségét; beleértve azt is, hogy a Szovjetunió szabad valutát bocsát a Német Demokratikus Köztársaság rendelkezésére, hogy a világpiacon beszerezhesse az NDK számára szükséges árukat; megerősítették továbbá azt a megállapodást is, amely szerint a Német Demokratikus Köztársaság előnyös feltételek mellett hosszulejratu hitelt kap.

Megvizsgálták a két ország közötti kölcsönös előnyökön alapuló gazdasági együttműködés más fontos kérdéseit is. A felek megegyeztek abban, hogy intézkedéseket tesznek a Német Demokratikus Köztársaság ipari termelőkapacitásának minél teljesebb és észszerűbb felhasználása érdekében, továbbá az egymásnak szállítandó korszerű technikai színvonalnak megfelelő gépek és felszerelések, valamint más termékek és anyagok mennyiségének növelése érdekében.

A létrejött megegyezés alapján elfogadott gazdasági intézkedések valószínűleg céljából a Német Demokratikus Köztársaság 1957 és 1960 között pótlólag jelentős anyagi eszközöket kap népgazdaságának fejlesztésére.

A Német Demokratikus Köztársaság kormányküldöttsége a tárgyalások során kijelentette, hogy a Német DK népgazdasági fejlődésében elért eredmények, a Szovjetuniótól és a népi demokratikus országoktól kapott testvéri támogatás lehetőségeit nyújt a Német DK dolgozóinak arra, hogy újabb jelentős lépést tegyenek a szocializmus építésének, az ország gazdasági fellendítésének és a nép jólétének további növelése útján.

A felek megegyeztek az állapított meg, hogy a Szovjetunió és a Német Demokratikus Köztársaság tudományos és kulturális kapcsolatai sikeresen bontakoznak ki. A két ország kulturális és tudományos együttműködéséről szóló, 1956. áprilisban megkötött egyezmény lehetővé teszi, hogy az eddigig nagyobb mértékben használják fel egymás kulturális, tudományos és technikai vívmányait. A feleknek az a véleménye, hogy kívánatos minden eszközzel előmozdítani a Szovjetunió és a Német DK tudományos intézetei, tudósai és technikusai közötti kapcsolatokat még nagyobb mértékű kiszélesítésével, az állandó tudományos és műszaki tájékoztatáscserét, a diákcserét és más olyan intézkedések megvalósítását, amelyek elősegítik a két állam gyümölcsöző, tudományos fejlődését és műszaki haladását.

A két kormány megegyezett abban, hogy a Német Demokratikus Köztársaságban egy 100.000 kilowattos atomerőművet építenek. Ennek a megegyezésnek az értelmében a Szovjetunió segítséget nyújt az atomerőmű tervezésében és szállításában a Német Demokratikus Köztársaságban a szükséges felszereléseket és anyagokat. Az erre vonatkozó megegyezést a két állam kormányfői közötti közös kiadvás.

A két fél megerősítette azt az egyezményt is, amelynek értelmében 1956 folyamán az érvényben lévő kereskedelmi egyezményen túlmenően kölcsönösen növelik az egymásnak szállított áruk mennyiségét; beleértve azt is, hogy a Szovjetunió szabad valutát bocsát a Német Demokratikus Köztársaság rendelkezésére, hogy a világpiacon beszerezhesse az NDK számára szükséges árukat; megerősítették továbbá azt a megállapodást is, amely szerint a Német Demokratikus Köztársaság előnyös feltételek mellett hosszulejratu hitelt kap.

Az atomfegyverek tárolását Németország területén, valamint a Német DK kormányának a németországi feszültség enyhítése érdekében tett egyéb intézkedései megteremtik annak a lehetőségét, hogy a Német Demokratikus Köztársaság és a Német Szövetségi Köztársaság kölcsönösen megértelk egymást a német nép létfontosságú kérdéseiben.

A Szovjetunió kormánya és a Német DK kormánya egyszersmind hangsúlyozták: az a körülmény, hogy a német nép akarata ellenére Nyugat-Németországban bevezették a kötelező katonai szolgálatot, nagy akadályokat gördít a német nép nemzeti kérdései megoldásának útjába, gátolja a politikai helyzet javulását Németországban és Európában általában. Ezért a Német Szövetségi Köztársaság jelenlegi kormányát terhel a felelősség.

Tekintettel arra, hogy a Szovjetunió az utóbbi időben több mint 50.000 emberrel csökkentette a Németországban lévő szovjet csapatok állományát, a Szovjetunió kormánya és a Német Demokratikus Köztársaság kormánya meg van győződve arról, hogy ma, 11 évvel a háború befejezése után, amikor nemzetközileg széles körben elismert, két szuverén német állam áll fenn, idegen csapatok fenntartása Németország területén, nem tekinthető normális állapotnak.

A Német Demokratikus Köztársaság kormánya kijelentette, hogy az egész német nép érdekeit szem előtt tartva egész tevékenységében arra törekszik, hogy helyreállítsa Németországnak, mint szabad, békészerető és demokratikus államnak nemzeti egységét.

A szovjet kormány kijelentette, hogy teljes megértéssel és rokonszenvvel viseltetik a Német Demokratikus Köztársaság e törekvése iránt, minthogy az a német nép jogos nemzeti követeléseit fejezi ki. A szovjet kormány, amelynek politikája következetesen a nemzetiségek önrendelkezési jogát hirdető lenni elveken alapszik, a német állam egységének helyreállítását maga a német nép ügyének tekintli.

A felek egyetértettek abban, hogy a jelenlegi körülmények között nincs más út Németország egyesítésére, mint a közvetlen tárgyalások és a két német állam, a Német Demokratikus Köztársaság és a Német Szövetségi Köztársaság kormányai közötti megegyezés útja.

A Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetségének kormánya és a Német Demokratikus Köztársaság kormánya azt a meggyőződésüket fejezik ki, hogy a tárgyalások során hozott közös határozataik előmozdítják a Szovjetunió és a szocialista fejlődés útján biztos léptekkel haladó Német Demokratikus Köztársaság barátságának és testvéri együttműködésének további erősödését és jelentős mértékben hozzájárulnak a béke és az európai biztonság megszilárdulásának ügyéhez.

A nyilatkozatot a Szovjetunió kormánya részéről N. A. Bulganyin, a Német Demokratikus Köztársaság kormánya részéről pedig O. Grolewohl írta alá.

Megnyílt a Francia Kommunista Párt XIV. kongresszusa

LE HAVRE. (Agerpres). A Le Havre-i városrész épületében, július 18-án megnyílt a Francia Kommunista Párt XIV. kongresszusa. A kongresszuson 1600 küldött és a külföldi testvéri kommunista és munkáspártokat képviselő vendég vesz részt, valamint nagyszámú francia és külföldi újságíró.

A kongresszus napirendjén a következő kérdések szerepelnek:

A társadalmi haladásért, a békéért és Franciaország nemzeti nagyságáért (előadó — Maurice Thorez);

A városi hatóságok a dolgozó tömegek szolgálatában (előadó — Jacques Duclos);

A párt vezeti szerveinek megválasztása.

A kongresszus résztvevői viharos tapsal köszöntötték Maurice Thorezt, a Francia Kommunista Párt Központi Bizottságának főtitkárát, aki jelentést terjesztett elő a kongresszus napirend első kérdésében. (A jelentést lapunk holnapi számában ismertetjük).

Mai számunk negyedik oldalán:

★ N. SZ. HRUSCSEV: SZILARDAN KITARTUNK AMA ALLAS-PONTUNK MELLETT, HOGY A MESTERSEGESEN KÉT RESZRE OSZTOTT NEMET NEPNEK UJRA EGYESÜLTNIE KELL.
★ GERŐ ERŐ ELVTARSAT VALASZTOTTAK MEG A MAGYAR DOLGOZÓK PARTJA KÖZPONTI VEZETŐSEGENEK ELSŐ TITKÁRAVA

A következő két napon változó, helyi esőre hajló időjárás. A hőmérséklet ismét csökken.

Pártélet

Amikor az alapszervezet a vezetőtanácsot helyettesíti

A szentpáli kollektív gazdaságban is összetörtönösült a munka. Így van ez nyár idején. A tavaszi ápolása benyúl az aratásba, cseplésbe, de a szén kaszálása sem túl halasztást. Ilyenkor nincs idő tereferálni, még a legkomolyabb kérdéseket is röviden kell elintézni.

Senki sem tagadhatja: Szentpálon a kollektivisták szorgalmas emberek. A legszorgalmasabbak közül valók. Bár összetörtönösült a sok tennivaló — különösen az esőzések miatt — de azért nincs lemaradás. Az aratás befejezéséig közelednek, a szén rendben hever, az árpát már elcseplétek. Jól fizetett: 31 és fél mázsát hektáronként.

De valami mégis akadályozta a nyári munkákat. Egyesek torzszokások, nem értették meg egymást, a brigádvezetők önkényeskedett, néhányan elkedvetlenedtek. S ahelyett, hogy a vezetőtanács röviden tisztázza volna a kérdést, az alapszervezet olyan rendkívüli pártgyűlést tartott, amely közel egy napig elhúzódott — legnagyobb dologidőben — és a napirendjén néhány kollektivistát véleményének összehangolása szerezte.

A kérdés megvitatása nagyon is idősebb volt. Csak éppen nem tartozott a pártgyűlés elé. Miről is volt szó?

Szabados Antalnak, az 1. számú brigád vezetőjének nézeteltérése volt Baranyi Mihály, Baranyi János, Bugyi János, Virág Mihály és Gábor Gyula kollektivistákkal. (Valamennyien párttagok.) Szabados felvetette az alapítótárgyak és a későbbben belépők jogait és úgy magyarázta, hogy márpedig az alapítótárgyak megítései előnyöket kell élvezniük. Továbbá arról is beszélt, hogy az elmaradt évi tagdíjakat a munkások nem követték meg. Az alapszervezet gyűlésen a kommunizmus, a bürokratia, élen Szikszai Ferenc elvtárs, valóságos bíráskodtak a meghívott kollektivisták fölött. Előbb kihallgatták a brigádvezetőt, azután behívták a már említett kollektivistákat és vallatni kezdték őket.

A sok hozzászólás az alapszervezet vitát akadozott a munka jó menetét. Beszélni kellett ezekről a kérdésekről? Késztelenül! Csak nem pártgyűlésen. Az alapszervezet gyűlésen a kommunizmus, a bürokratia, élen Szikszai Ferenc elvtárs, valóságos bíráskodtak a meghívott kollektivisták fölött. Előbb kihallgatták a brigádvezetőt, azután behívták a már említett kollektivistákat és vallatni kezdték őket.

tagok véleményének kikérésével intézkedni. Az öt kollektivistának pedig azt mondták, hogy kevesebbet tereferéljen és többet dolgozzon. A gyűlés megállapította: semmi értelme annak, hogy egymás ellen áskálódjanak, hiszen együttesen tartoznak, egyetlen nagy család tagjai. (Ezt vallotta Szabados is, a többiek is.) „Segítsük egymást és kéz a kézben haladjunk tovább” — mondotta Szikszai elvtárs.

Es így helyes ez! A hiba abban mutatkozott meg, hogy nem a pártalapszervezetnek, hanem a vezetőtanácsnak már régen tisztázni kellett volna: az összes kollektivisták egyenlő jogúak, hogy a brigádvezetők kötelesek meghallgatni a tagok véleményét és a lehetségeskéhez mérten olyan munkára beosztani őket, amelyet kedvelnek, szívesen végeznek. Am a vezetőtanács elmulasztotta ezt, nem is mert fel, hogy a meg nem értés, a tisztázatlan kérdések körüli vita milyen káros mind a gazdaság gazdasági-szervezeti megerősödése, mind pedig a tagok létszámának gyarapodása szempontjából. Nagyrészen a kelli irányítás hiányának tulajdonítható, hogy Szentpálon ez évben meg egyetlen új tag se lépett a kollektív gazdaságba.

Az új tagok beszervezését, az egyéni gazdaságok meggyőzését az alapszervezet is másodrendű kérdésnek tekintti. Az alapszervezet többnyire a kollektivisták sorában

végez felvilágosító munkát — ott is gyengén — de teljes mértékben elhanyagolja a faluban, a dolgozó parasztok meggyőzését a szocialista gazdaság felbontásáról. Pedig az életből merített példákkal támaszthatják alá, hogy a közösen könnyebb, jobb az élet. Tavaly 4 kiló búzát, 7 és fél kiló tengerit, 1 kiló árpát és zabot, stb. osztottak munkásoknak. Szikszai elvtárs 18 mázsá búzát, csaknem kétszer annyit tengerit és sok más terményt vitt haza. Idén 5—6 kiló búzára számítanak munkásoknak. Géppel dolgoznak, építkeznek; mindenféle a fejlődés jelei mutatkoznak. Fekete Antal kollektivistát 1953-ban kilépett a gazdaságból és a múlt évben visszatért. Azt mondja: „Két évig egyéni gazdaságban voltam. Az én saját életem győzött meg arról, hogy a kollektív gazdaságban könnyebb a munka és nagyobb darab kenyér jut az asztalra.”

Az alapszervezetnek a jövőben nem szabad összetévesztenie a politikai irányítást, vezetést, a vezetőtanács helyettesítésével. A nagyüzemi gazdaságokkal kapcsolatos sokrétű kérdések, a párt politikai célkitűzései megvilágításul állnak meg a falu dolgozó előtt. Ime, milyen megismerés és felelősségteljes központi feladatok megoldása vár az alapszervezetre, a párttagokra, a tagjelöltekre.

Kommunisták az élen

Agitációs munka az aratás idején

A vladimirescui kollektív gazdaság pártalapszervezetének tagjai gyűlésen beszéltek meg a betakarítási teendőket. A gyűlésen résztvevők megvitatták a betakarítási teendőket, amelyek motorjai a betakarítási kampány sikerének. A párttagok a politikai tömegagitáció megerősítésében látták azt a mozgató rugót, amely biztosítja a kenyérszétosztást. Ezért felkérték az alapszervezetet, hogy többet foglalkozzon az agitátorokkal. A betakarítási kampány idejére jelöljön meg konkrét feladatokat a párttagoknak, az agitátoroknak és a párttagok aktív tagjainak. Az alapszervezet feladatai a párttagok kiképzését, hogy sikeresen végezzék megnövekedett feladataikat.

A pártalapszervezet büroja konkrét teendőket jelölt meg mindenki részére. Domocos Constantin és Reisz János agitátoroknak, valamint Stolz Jánosnak, a párttagok aktív tagjának — mint mezei brigádvezetőknek — azt a feladatot jelölték meg, hogy brigádjukban példásan szervezzék meg a munkát, s politikai szervezőmunkával a betakarítás mielőbbi elvégzésére mozgósítsák a kollektivistákat. Ezek az elvtársak becsülettel teljesítik pártfeladataikat. Brigádjuk-

ban úgy szervezték meg a munkát, hogy a lehető legkorábbi időben elvégezzék az aratást. Minden elhúzó szem gabonát kár. Az aratók között gépeken kívül megszervezték a kézi kaszások csoportjait is, amelyek — többnyire a dől búzát vágják. Mind az aratók között, mind pedig a kaszások csoportok jól dolgoznak.

Az eredmény annak is tulajdonítható, hogy az alapszervezet büroja megvitatta a politikai tömegagitációs munkát. Haidt Ferenc elvtárs, a pártvezető titkára rendszeresítette az agitátorok kiképzését. Az agitátorok lelkiismeretesen végzik munkájukat. Mozgósítják a kollektivistákat. A mezőn munka közben sem hanyagolták a politikai agitációs munkát. Különböző kérdéseket beszélnek meg. Pihenő időben — többnyire ebédszünetben — cikkeket olvasnak fel különböző újságokból. Ezen a téren különösen Ionescu Marin, Hir-lau Anton, Olenic Leonit, Lanceling Antal és más agitátorok tündek ki.

A vladimirescui kollektivisták követik a pártalapszervezet és az agitátorok irányítását, mert a tapasztalat bebizonyította, hogy ez újabb sikerekre vezet.

Teljesítf állam iránti kötelezettségüket

Lipparajon dolgozó parasztjai mind nagyobb számban tesznek eleget állam iránti kötelezettségüknek. A huszonnégy 122, a teljesítők 118, míg a gyapjúkötőt 99,3 százalékban szolgáltatták be.

Ahol a pártalapszervezetek, néptanácsok végrehajtó bizottságai és a képviselők segítik a begyűjtési meg-hatalmazottakat, szép eredmények születnek. Különösen Die Nicolae Petris községi, Iancu Jian Rosia-Nou-i és Lugoian Roman soborsini meghatalmazottak végeztek eredményes munkát. Jól dolgozik Gheorghe Ilie is, a rajoni statisztikai osztály vezetője, aki pontosan, napra elvégzi a szükséges nyilvántartást, ugyanakkor rávilágít a hibákra.

Nem mondhatjuk ugyanezt Lippa, Paulis, vagy Chizdia községekről, ahol Sima Ioan, Iocsa Nicolae, Jupineatu Gheorghe begyűjtők felelősen dolgoznak. Természetesen így az eredmények is gyengébbek.

Petrila Petru,
levelező

Élenjáró gépkocsivezető

Bartos Ferenc, a IART szállító vállalat lippai kirendeltségének gépkocsivezetője, Ziss márkájú tehergépkocsijával 120.000 kilométert tett meg javítás nélkül. Különösen az erdei patak szállításánál szerzett nagy érdemeket. Bartos Ferenc ez év januárja óta tulajdonosa a termelés vörös zászlójának. Nagy szeretettel foglalkozik a fiatal munkásokkal. Így például hónapokig oktatta Draganescu Miron Simiont, aki nemskára megkapja gépkocsivezetői igazolványát.

BIRÁLATI CIKKEINK NYOMÁBAN

Lemaradtak az áru-termelési terv teljesítésével

Lapunk 1956 május 6-i számában „Miert nem teljesítette a CFR főműhely első negyedévi tervét” címmel cikk jelent meg.

Ujabb negyedév telt el. Lezártuk az első félévet. Nézzük meg, milyen eredménnyel? Hogyan alakult a termelés főbb mutatószámai a CFR főműhelyben.

Az áru-termelési tervet 5,3, a munkatermelékenységet 8 százalékkal teljesítették túl a második negyedévben. A kollektív szerződésbeli vállalásához mérten csökkent az önköltség, javult a minőség is.

A termelési kérdésekben jártas emberek azonban feltűnik az, hogy nem emlegettem az áru-termelési terv teljesítését. Akarattal hagytam ezt a felsorolás végére, ugyanis itt lemaradás mutatkozik. Az állami vállalatok teljesítését 99,5 százalékos színvonalon érték el. A szép eredményeket ez a lemaradás negyven rontja.

Ki a hibás? Az anyagellátó iroda dolgozói és főleg felelősei, Cotruja Carol elvtárs, akiknek az anyagbeszerzés egyáltalán nem szívére és éppen ezért nem sokat törődik vele. Hibás Cibiuan Florin főmérnök is, akinek kötelessége lett volna ellenőrizni az anyagellátó iroda működését, de ezt teljesen elhanyagolta.

A múlt negyedévi tapasztalat (a tervlejárás) a Központi Szakszervezeti Tanács kiküldöttének kitérője, a lapunkban megjelent cikk, mind eredménytelen maradt.

Az anyagellátó iroda működése javult, de most sem kielégítő. Ezek után mi a teendő? Az ott dolgozók felvilágosítása, esetleg kicserélése olyan elvtársakkal, akik a főműhely ügyét saját ügyüknek tekintik és éppen ezért az anyagbeszerzés sok-sok kérdése állandóan foglalkoztatja őket.

Nem elég csupán a globális terv-

teljesítés. Az áru-termelésben való lemaradás rossz fényt vet a vállalati valamennyi dolgozójának tevékenységére, kezdve az igazgatótól minden egyes munkásig. Nemtörődőmségre vall. Pedig ez a nemtörődőmség nem mondható sok CFR főműhelyi dolgozóra. Gondolok itt például Lucaci Gavrilă, Comlosan Sava és Micla Nicolae utjaitára, amely havon 50.000 lej megtakarítást eredményezett. Longhină Teodor, Cocubun Dumitru, Trifu Ioan és még sokan mások hónapokon át szép eredményeket értek el. Szeretettel, lelkiismeretesen dolgoznak.

Trifu Ioan öntő és vele együtt mi is kíváncsiak vagyunk arra, hogy a negyediki évi öntőde ezen a télen készen lesz-e?

Hogy miért nem épül az öntőde? Cibiuan Florin főmérnök elvárásai erre a kérdésre adott válasza nem egészen elfogadható. Azt mondta ugyanis, hogy nincs szakképesített munkás, akivel hozzá lehetne kezdeni a munkálatokhoz. Hogy a dolog „egyszerűbb” legyen és főleg „gyorsabb”, fölünk távoli tartományba utazott egy küldöttség szakképesített munkásokat hozni. Ott egész biztosan kapnak munkásokat, mert mások is hoztak. A hiba „csak” az, hogy aránylag elég későn indultak munkába. Amíg ideérnek, munkához kezdenek, a harmadik negyedévének is vége lesz, beáll a rossz idő és akkor már nehezebb lesz az öntők jogos kérésére, esetleg szemrehányásra akár Nachtnébel László igazgatónak, akár Cibiuan Florin főmérnöknek válaszolnia.

Sok még a tennivaló. Kitérő az odaadó munkával lehet csak elérni, hogy a továbbiakban mind a globális, mind az áru-termelési terv teljesítését és hogy végre télen is kedvező feltételek mellett dolgozhassanak az öntők.

L. P.

Tollhegyre kíváncsiak...

Közös óhaj

Városunk egyik legkeskenyebb és igen forgalmas utcája a Liszt Ferenc utca. Ezt az utcát rengeteg gyalogos, autó, kocsik használja, csak éppen hajók nem közlekednek rajta, mert akkor igazán tökéletes lenne a zsúfoltság. A gyalogosok nagyrésze az uttesten jár, fityegve minden közlekedési szabályra. De jogosan: képzeli el, ha egy verőfényes pénteki délelőttön a gyalogosok csak a számukra kijelölt gyalogjárót használnák, mi történne? Ha történetesen két tömöttebb irattás ember kerül szembe egymással a keskeny gyalogjárón, akkor az egyiknek vagy az utestre kell letérnie, vagy irattásjától kell megválnia. Egy gyermekkoros, két piaci kosár, kész forgalmi akadály. Sőt, egyáltalán nem lehetne járni a gyalogjárón, esetleg csak sodródni, gyuródni. Rendben van, használják az uttestet, de akkor hol közlekednének a gépkocsik? A gyalogjárón? Jármevek is és gyalogosok is — ez egy kicsit sok ennek az utcának. Vagy egyik, vagy másik!

Igen üdvös intézkedés lenne, ha az illetékes szervek a forgalom zavartalanabb lebonyolítása és a balesetek elkerülése végett is, rendszerbáboznák az utca forgalmát olyképpen, hogy a járművek napközben, mondjuk reggel 6-tól este 12 óráig ne használhassák ezt az utcát. Természetesen kivéve azt az esetet, ha éppen ebben az utcában van dolguk. P. P.

Az aradvidéki parasztság harca az imperializmus korszakának kezdetén (1900—1907)

I.

A XX. század elején a társadalmi, gazdasági fejlődés új szakaszához érkezett. A kapitalizmus végleg monopolkapitalizmussá vált. Kezdetét vette a rothadó kapitalizmusnak, az imperializmusnak történelmi szakasza. Ez teljes erővel kikelte a tökéletes társadalom ellentmondásait. Ugyanakkor az imperializmus teljes élességgel felvetette az 1848—49-es polgári forradalom befejezetlen feladatait is. Az elnyomott nemzetiségek, a románok, szerbek és németek pedig nemzeti szabadságukat követelték. Eppen ezért a XX. század első évtizede a polgári demokratikus forradalom véghezvitelének, érlelődésének jegyében fejlődött. A nagybirtokosok érdekei azonban teljesen összefonódtak a fináncok uralmával. Így a polgári demokratikus forradalom csak a forradalom kezdetét jelenthette, folytatása szükség szerűen a szocialista forradalom volt.

A földmunkások és a dolgozó parasztság helyzetének további romlása

A dolgozó parasztság és földmunkások helyzete a századforduló éveiben érezhetően tovább romlott. A nyomort, amelyben a paraszti tömegek éltek, súlyosbította az ipari válsággal összefonódó mezőgazdasági válság.

Ezekben az években nagyon sok dolgozó paraszt földjét vagy elárverezték, vagy egyenesen elrabolták „törvényes eszközökkel.” Így például a mostani Gurahonc rajon területén az 1898 évi erdőörvény életbe lépésével 4600 hold legelőt raboltak el a parasztoktól. Ez az állatnyésztésre óriási csapást jelentett. Hivatalos kimutatás szerint ezekben az években Ágyán a parasztok

90 százaléka, Micskón a parasztok 75 százaléka, Somoskesen pedig 66 százaléka képtelen volt megélni földjéből.

A mezőgazdasági munkások munkabére rendkívül alacsony volt. Így például Seprősen alig 20—30 fillér volt a napszám. A vármegyei inségmunkáinak csak akkor fizettek 60 fillért, ha a munkás saját szerszámaival dolgozott. Ilyen körülmények között 1903-ban a halmágyi járásban, valamint Vadaria és Kaprucza környékén (Lipparajon) valóságos éhínség volt. Nagyméretű munkanélküliség volt a mezőgazdaságban, mint például Szemlakon, ahol 300 munkanélküli volt a kilencszázas években. A mai Körös rajonban sok helyen a parasztoknak a földesurak már harmadában sem akartak földet adni, mint például Seprősen és Fekete-gyarmaton. A mezőgazdasági munkások és családjainak nehéz harcokban kivívott joguk volt 30 napos gyógyításra. Ennek alkalmazását a gyakorlatban legjobban az Arad melletti Jakabffy pusztán történt eset mutatja. A dohánykertész szülő felesége meghalt, mert az iszán nem volt hajlandó kocsit adni gazdájra rendeltére, hogy az orvost idejében kiharozzák, mert az „fontosabb” dolgra kellett. Ugyanezen a pusztán — hatóság megállapítás szerint — az elhullott állatok húásával etették a cselséget.

A földbirtokosokat és kulákokat kiszolgáltató jegyzők és bírók nagymértékben hozzájárultak a dolgozó parasztság életkörülményeinek rosszabbodásához. Így például a seprősi bíró kénye-kedve szerint bírálta, a simonyfalvi jegyző zsarolt és sikszasztott. A főszolgabíró pedig mindent elnézett, mert lekötelezett volt. Súlyosan nehezített a parasztságra az állami, községi és egyéb közhatal. Mint Vadáson és Talpasan, az uradalmak gazdasági gyalázatos mó-

don bántak a mezőgazdasági munkásokkal. 1903-ban a feketegyarmati parasztok panaszlevelet küldtek Habsburg József főherceghez a baszkodó gazdaságuk ellen. Az elrendelt vizsgálatnak az eredménye az lett, hogy 117 feketegyarmati parasztot a kisenői bíróság elé állítottak, mert megsértették a gazdaságukat „becsületlenül”.

Ugyanakkor komoly anyagi támogatásban részesítették az állam részéről a kulákokat, hogy ezek gazdasági pozícióját megerősítsék. Így például kedvező feltételek mellett tényszerzőket kaptak, ingyen szállították az osztrák kőszőlőt, stb. Ugyanakkor a parasztság elégedetlenségének letörésére és hogy megakadályozzák a parasztszervezetek kirombálását, hatalmas mértékben megerősítették az elnyomó szervezeteit. A kilencszázas évek elején egymásután állították föl csendőrsőket Kisperegen, Magyaráradon, Odvoson, Apátiban, stb. A megrémült kulákok sok helyen falusi rendőrség felállításával igyekeztek helyzetüket megerősíteni, mint például Pankotán, Pécskán, stb.

A proletariátus harcának fellendülése

A XX. század első éveire Aradon is kialakult a nagypari proletariátus és ettől kezdve a munkásszervezetek dűntő jelentőségére tesz szert. Az 1900-ban a kapitalizmus meg-rázkódott a munkásszervezetek és az ezzel összefonódó mezőgazdasági válság, hatalmas erővel bontakozott ki. Ezzel egyidőben a magyar és osztrák uralkodó osztályok éléselő nyilatkozni nagy politikai válságban érezték meg. A kartekek következtében az élelmi és ruházati cikkek nagymértékben drágultak. Állatában az egyre szaporodó monopopolista szervezetek nagy árdrágításokat hajtottak végre. A válság következtében a munkások ezreit dobta az

utca. A fenti tényezők a munkásszág harcának erőteljes kibontakozásához vezettek. A proletariátus mind gyakrabban volt kénytelen egyik leg-erősebb fegyveréhez, a sztrájkhoz nyulni.

Aradon 1902-ben sztrájkba léptek a pincérek, a pékmunkások, stb. Ugyanabban az évben júliusban a kőművesek vívták többetes sztrájk-harcukat. 1903 májusában a pékmunkások és az ácsok, júliusban a cipészek sztrájkoltak. Augusztusban a lakatos munkások vívtek kemény harcot a kizsákmányoló műhelytuladonosokkal követeléseik teljesítésé-ért. Ugyanakkor megmozdultak a nyomdászok és csaknem egy hélig sztrájkoltak, béremelést és helyzetük javítását követelték.

1904-ben tovább mélyült és erősödött a proletariátus sztrájkmozgalma. 1904 április 20-án kitört általános vasutas-sztrájk megállította Arad megye területén is az államvasut mindén vonalon a forgalmat. Aradon a tisztviselői csatlakoztak a munkásokhoz. Az aradi üzletvezetők minden terrorintézkedésre, a katonai és rendőri erőszak igénybevételére hatástan maradt. A sztrájkot csak a vasuti munkások katonai behívásával tudták nagynehezen több napi harc után elfojtani.

Az imperializmus első éveiben nagy fejlődést jelentett az aradi proletariátus harcában is, hogy most már nemcsak az egyes üzemek és műhelyek munkásai, hanem egyes iparágak dolgozói együttesen léptek harcba gazdasági követeléseik teljesítéséért. 1904-ben a harc még magasabb fokot ért el.

1904 június 4-én Arad összes üzeminek munkásai általános sztrájkot rendeznek a kőműves munkásság harcának támogatására. Ugyanabban az évben gyárak és műhelyek munkásai abbahagyták a munkát és több napig sztrájkoltak. Az általános sztrájk hatása alatt a kőműves munkások követeléseinek legnagyobb részét a vállalkozók kénytelenek voltak teljesíteni. 1904-ben sztrájkoltak ezenkívül a bádogos munkások, lapkihordók, stb.

A szocialdemokrata párt vezetősége azonban nem állt elére a mun-

kasszátly mindjobban erősödő harcának. Nem állított a párt elé világos forradalmi programot, hanem azon mesterkedett, hogy — az uralkodó osztályok érdekében — leszerelje a munkássztrájk harcat. Mégis, a munkássztrájk küzdelmének fellendülése, főleg a nagypari munkásság olyan hatalmas megmozdulásai, mint a vasutas-sztrájk és az 1904 júniusi aradi általános sztrájk volt az az erő, amely újból harcba vitte a terror nyomása alatt görnyedő mezőgazdasági munkásságot és az elnyomódó szegényparasztságot is.

A parasztság szervezkedése

Az elnyomott és kizsákmányolt parasztság felbátorodva a munkássztrájk harca nyomán, mind jobban felismerte a szervezkedés fontosságát. Megértették, hogy küzdelmükben harcos irányítóra van szükségük. A szegényparasztság és mezőgazdasági munkásság tömegei a szocialdemokrata pártban kerestek harcos irányítót. Ez azonban nem sokat törődött a parasztszervezetekkel. Ismeretes, hogy a szocialdemokrata párt megalkuvó vezetősége, midőn a munkástömegek nyomására már nem tudott elzárkózni paraszt-szervezetei létrehozásáról, ezeket az uralkodó osztály érdekében „villámháritóként” igyekezett felhasználni.

A szocialdemokrata vezetők opportunista magatartása a kilencszázas években pártszakadásra vezetett. Az opportunista vezetők politikájával elégedetlen munkástömegeket használta fel Mezői és csoportja, amikor 1900-ban megalapították az Újjászervezett Szocialdemokrata Pártot. A munkásság hamarosan felismerte Mezői céljait és otthagyták nártját. A politikailag kevésbé iskolázott parasztság ekkor még nem ismerte föl teljesen Mezői terveit és pártjában jelentős paraszt tömegek maradtak. Mezői lényegileg Bernstein áru-elmeletét követte. A nemzeti kérdésben pedig a magyar uralkodó osztályok hatalmának fenntartását igyekezett elérni.

A XX. század első éveiben Arad megyében is számos gyűlést tartott

a parasztság nyomorúságos helyzetének megtárgyalása végett. A főszolgabírók által gördített minden akadály ellenére legtöbbször kivitták a gyűlések megtartásának jogát. Hatalmas tömegek vettek részt ezeken a gyűléseken. A gyűléseknek jelentős mozgósító szerepük volt a munkássztrájk harcának fellendítésében is. Nagyon sokszor olyanok szóltak fel, akik azonosították magukat a parasztság jóos harcával. Feltárták a szegényparasztság tömegei előtt kizsákmányolt voltukat és leleplezték elnyomóikat. Ezeknek a gyűléseknek fontos eredménye az, hogy a parasztság széles tömegei megjobban felismerték a szervezkedés és tömegharc fontosságát. Így például 1903 áprilisában Barakonyban 2500 paraszt gyűlt össze Cserméről, Apátiról, Somoskesről, Talpasról, stb. Májusban a Béli járásból, Ökrösön 3000 paraszt gyűlt össze. Nagy parasztsztrájkok voltak még ezekben az években Székudvaron, Kuritscon, Berzován, Kisiraton, Szentmártonban, Pankotán, Siklón, Ottlakán, Mácsán, Pécskán, Erdőhegyen, Vadáson, Seprősen, stb.

Egymásután alakultak meg mindkét szocialdemokrata párt parasztszervezetek Arad megyében. Ezek már résztvesznek az 1903 decemberében Aradon tartott pártértekezleteken és hangot adnak először mindkét párton belül a parasztság követeléseinek.

A román, magyar és német parasztság tömegei testvéri egyetértésben vívták harcukat. Erre jellemző, hogy az 1903-as újjászervezett szocialdemokrata pártkongresszuson a barakonyi román szegényparasztság küldötté leleplezi azt, hogy a burzsoázia szítja a nemzeti gyűlölködést. A szegényparasztság és mezőgazdasági munkások széles tömege hamarosan kemény és véres harcokban küzdöttek egy jobb életért.

Glück Jenő,
a tartományi múzeum főmuzeografusa

